

[Poul Møller.]

Jeg har set i fjernsynet, at den højtærede statsminister påtænker et initiativ i Vietnamkonflikten, og det kan vi naturligvis umiddelbart kun hilse med interesse, men jeg vil bede statsministeren eller udenrigsministeren om at foranledige, at i hvert fald baggrunden for det — de tanker, man har gjort sig — bliver nævnt og bliver forelagt det udenrigspolitiske nævn i nærmeste fremtid.

Spørgsmålet om vor egen u-landsindsats kan vel ikke måles i penge. Det er ikke muligt alene at måle den i penge. Vi har den opfattelse, at handel med u-landene kan være et bedre middel end hjælp, og vi vil derfor også støtte Kennedyrunden og den toldpræferencepolitik, som udenrigsministeren omtalte. Det afgørende for hjælpen er, at den sætter ind på det rigtige tidspunkt og på det rigtige sted, og ikke kun, om den er den ene procent eller den halve procent eller 2 pct. af nationalindkomsten. Det er vigtigere, at vi finder ud af, hvad der er den rigtige hjælp på det rigtige tidspunkt, og om modtagerforholdene er i orden i det land, vi vil hjælpe. Uddannelseshjælp og humanitær hjælp er en selvfølge for os alle, foranlediget og støttet også igennem vor internationale organisation. Men vigtig er også den personlige indsats på stedet. Her glemmer vi måske tit den indsats, der gøres og har været gjort i mange år af ydre mission, og vi glemmer måske også Mellemløbet Samvirkes indsats. Men offerviljen må nu også støttes af frivillig u-landshjælp i videre udstrækning fra vort eget land, som jeg også forstår at regeringen ønsker.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om de europæiske problemer. Efter mit skøn bedres klimaet imellem øst og vest for hver måned, der går, selv om resultater ikke kan ventes, før en fredelig bilæggelse af Vietnamkonflikten har fundet sted. Selv om der er tale om en tilspænding, føler jeg alligevel, at vi er på vej til at få det klima skabt, i hvilket resultater efterhånden kan indhøstes. Den stigende levestandard og den større frigørelse i den østlige verden bringer løsningen på disse problemer nærmere. Presset fra Kina kan også føre henimod forståelse med de vesteuropæiske stater. Men i dag er der ingen resultater, og i den umiddelbare fremtid er der ingen grund til at

forvente resultater, hverken i nedrustningsarbejdet eller med hensyn til det tyske problem. Derfor kan vi ikke svække vor egen indsats og vor støtte til NATO-alliancen. Det er det eneste skjold, vi har over for politiske forandringer og over for klimaforandringer fra den østlige verden.

Den nye regering, der er dannet i Frankrig, vil næppe vige fra den linje, de Gaulle har lagt i NATO-politikken. Vi har ingen grund til at være optimister på dette område. Vel var de Gaulles valgsejr mere beskedent, end man havde ventet for 3-4 måneder siden, men man må ikke glemme, at i den sidste runde stod de Gaulle over for en modstander, hvis NATO-sympatier var lige så beherskede som hans egne, så der lå ikke i det franske folks valgtilkendegivelse noget om, at man var ved at tage afstand fra de Gaulles specielle NATO-politik.

I de år, der kommer, tror jeg derfor det må være regeringens opgave at få NATO til at fungere og at få den påtænkte nedbrydning fra fransk side standset, sørge for, at den bliver så lille som muligt, sørge for, at bruddet bliver så beskedent som muligt, og sørge for, at så meget som muligt af de fælles NATO-institutioner, der er skabt, kan bevares.

Vi har set, at EECs udenrigsministre nu på ny kan mødes om få dage, og det kan vi hilse med tilfredshed. Spørgsmålet er herefter, om der på dette ministermøde eller senere i 1966 kommer et fransk initiativ, som kan opløse skillelinjerne imellem EEC og EFTA, måske ved at gøre EEC lidt mere smidig. Foreløbig ser jeg ingen muligheder for, at vi kan forandre denne holdning; vi må afvente, at EEC finder sine egne ben, så det på ny kan forhandle.

Men vi har EFTAs problemer tilbage, og jeg synes, udenrigsministeren var for beskedent i sit ordvalg vedrørende den engelske særtold. Jeg mener, at alle bestræbelser inden for EFTA må sættes ind på nu at få denne markedsorganisation til at fungere, og jeg vil gerne til sidst pege på, at vi har jo også vore egne landbrugsproblemer. Vi har grund til at føle os forurettede, når vi ser, hvordan en EFTA-partner, England, på det tyske marked forsøger at erobre positioner, vi har haft på landbrugseksportens område, igennem sine egne subsidier. Og vi har grund til at sige til Nordisk Råd, der skal